

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΩΝ

Η ΩΡΑΙΟΤΕΡΕΣ ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ

Ο Γαμβέττας προς την κ. Α. Λ...

Λατρεμένη μου κι αγαπημένη μου, φεύγω σε λίγες στιγμές από τη Γένοβα και θέλω να σου στείλω μία

τελευταία επιστολή μου από την ύπνοση αυτή πολιτεία. Έξανα σήμερα ένα στενό περιλατό ο δια τα μέρα, τα οποία είχαμε έπισηκεφθεί μαζί, για να νοιώσω σαν όνειρο τη γλυκειά παραίσηρη πώρ βίσηση αζόμα κοντά μου και για να ξαναζήσω τις έντυπώσεις που είχαμε αζάνθει με μία καρδιά κι α δύσ μας. Υπάρχει μέσα σ' αυτές τις ανάκοιήσεις του παρελθόντος κάποια συγκίρη γλυκειά και τρυφερή συγχώρωσι, που κάνει την καρδιά να φρωγίεται από αγάπη κι από λαχτάρα...

Φεύγω από δω ευχαριστημένη κι εύτυχισημένη, γιατί ξέρω πώρ έχει τον θάροδο θά πόση μία μουσική φωνή, την οποία μου έχεις προτομάσει σου...

Α! Μινόν, πόσο σ' αγαπώ και πόσο είσαι άξια της αγάπης μου... Μαζουά σου, δέν συλλογίζομαι τίποτε άλλο παρά τα θέια χαρίσματά σου, και τα μάτια μου πλημμυρίζουν από δάκρυα, καθώς σκέφτομαι για χιλιοστή φορά πόσο η τύχη δείχτηκε καλοφροσύνη σε μένα, τοποθετώντας σε στο δρόμο μου... Ως τώρα είχα αναζητήσει την εύτυγία στη θρησκί, στη μελέτη, στη σοφία, μα στο βάθος όλων αυτών ύπαρχε κάποια πλήξη και ματαζόση... Τώρα όμως καταλαβαίνω πώρ η πραγματική εύτυγία βρίσκεται μόνο στον έρωτα και πώρ η μόνη γυναίκα που είναι άξια της μεγαλύτερης αγάπης είσαι σύ... Λικό σου για πάντα.

Του ίδιου προς την ίδια.

Λατρεμένη μου, δέν ύπαρχε μεγαλύτερη εύτυγία από τό να βρισκόμαστε μαζί. Η ψυχής μας, φαίνεται, ήσαν πλασμένες για να εννοθούν. Ο έρωσ σου είναι τό όνειρο που έπλασαν για την αγάπη οι μεγαλύτεροι ποιητά των αζόνων.

Εσύ μονάχα, ανάμεσα σ' όλες τις γυναίκες, μπόρεσες να μ' άνωφωσής στί: άπροσέγγιστες κορυφές του μεγάλου πάθους, τόσο που κάθε άλλο αίσθημα οβίει μέσα μου μπροστά στην αγάπη σου. Κι' όμως, παρ' όλο τό πάθος μου, η άγάπη μου είναι άγνή και άδολή, όπως άγνή και άδολή είναι η καρδιά σου... Σ' αγαπώ όπως οι άγιοι λατρεύουν τό Θεό, σαν ένα πνεύμα άγιο... Μα αυτό δέν θά μ' έμποδίση να σωριαστώ μπροστά στα πόδια σου και να σε οφίξω στην αγκαλιά μου, ένώνοντας τα χείλη σου με τα δικά μου, όταν θάρθής άθρο τό άτόγευμα, όπως συμφωνήσαμε, να μ' έπισκεφθής.

Του ίδιου προς την ίδια.

Έλαβα τό γοητευτικό σου γραμματάκι και σπεύδω να σ' αναγγίξω τον καθόλου, ή μία ήταν εκατοστηρητική, ένδο ή άλλη είναι εθιμονογική. Μα, μολονότι άπεχθάνομαι τις μάχες, λατρεύω τις νίκες. Και, παρ' όλο τόσες πλάνες μου, έχω ενφώσει μέσ' στην καρδιά ένα βωμό στο Θεό άπό της Δέξης και του Θανάτου, τό Ναυολέοντα!

Εζάντταζα λιπόν τον Έδισον και παρθέλα τη φρονηγομία του με τη φρονηγομία του έξωροιστη της Άγίας Έλένης. Έντομεταξύ, ό έκκοφαντικός θόρυβος των μηχανών, ή έκτυπλωτική ταχύτης των ένναλιφων τό φωτός, έκαναν τό μυαλό μου να στρογγυλώσ... Και, ξεχνώντας που βρισκόμουν, στριχίτηκα με όλο μου τό βάρος σ' ένα έλασρόν κιγκιλιόμα που με χώριζε άπ' την άδυσσο, χωρίς να έχω καμιά συναισθηση του τρομερού κινδύνου... Πρίν όμως συνέλθω, ό Έδισον μ' άρπαξε και με τράβηξε στο δίπλω νόδιόμα, όπου μ' έγκατέστησε και με πωλνθόνα. Έκει, όταν συνέλθω, μου έξήγησε πώρ είχα κωπειθεί από ύληγο...

Αφού μου έκανε την τιμή να μω δείξη τις άνακαλύψεις του σχετικώς με τό τηλεόφωνο και με τό φωνογράφο, ό Έδισον μου έδωσε τό χέρι του και μ' ώδηγησε στην τραπέζια, όπου βρήκα συγκεντρωμένη όλόκληρη την οικογένεια του. Ημουν πολύ κωρασομένη και τίμησα τό σουπέ που παρετέθη μ' έξαιρετική δόξη...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

σω... Η επιστολή μου ίσως θά σου φανή ότι άπρηξί τα ίδια αίσθημα με τη δική σου, μα μήπως κι' ή καρδιάς μας δέν κλείνουν μέσα την ίδια αγάπη... Κι' έχω, αγαπημένη μου, ποτέ δέν σ' άγάπησα όσο σ' αγαπώ τώρα... Αυτό, άλλωστε, θά τό καταλαβαίνεις πολύ καλά από τις τριλλές άνατομοήσεις μου και από την αγώνια που με κωφείει πολλές φορές για σένα... Όλα αυτά έχω την πηγή τους στην άπεραντη τρυφερότητα της καρδιάς μου για σένα, στην πόρα μου γιατί σε βλέπω να ύποφεής και γιατί νοιώθω τον έαυτό μου άνάκωνο να σου ξαναδώσω τη χαρά και την ύγεια.

Όπόσο, όλη μου ή ύπαρξις είναι δική σου και ή ζωή μου κρέμεται άπ' τη δική σου... Δέν μπορώ να ύποφέρω την ιδέα, ότι ή γυναίκα στην οποία συγκεντρώνω όλη μου την αγάπη, όλη μου την περηφάνεια, όλο μου τό πάθος, κάθε μου φιλοδοξία, κωρεί να ύποφέρει, έστο και μιά στιγμή, έξ αίτιας μου.

Σε αγαπώ από τα τριόβαθα της ψυχής μου, σε αγαπώ με όλη μου την δύναμη, σε αγαπώ όπως δέν αγάπησε κανείς άλλος ποτέ.

Αν βρισκόσουν κοντά μου, θά σε φιλοδοξώ με τέτοια περιπάθεια, ώστε θά καταλάβαινες πώρ είμαι δικός σου για πάντα...

Του ίδιου προς την ίδια.

Γλυκειά μου και λατρεμένη μου μαζουά, στέλνω όλόκληρη την καρδιά μου σε σένα, την άόνηγοιτη συντροφισιά μου... Είναι δική σου, όπως δική σου είναι κι' όλόκληρη ή ζωή μου... Δέν έχω πειά άλλη φιλοδοξία, παρά να κάνω ν' άνηση αλά τό χαμόγελο στα χείλη σου και να λάμψουν τα μάτια σου από εύτυγία... Το νοιώθω — και αυτό θά είναι ό πώ γλυκός μου θρίαμβος — ότι ή πραγματοποίηση της φιλοδοξίας μου αυτής βρίσκεται σε καλό δρόμο και ότι με τό πάθος μου και την τρυφερότητα μου θά νικήσω την σκληρή και άδολη εμμωμένη που έξασπασε άπάνω σου... Πιστέψω με, αγαπημένη μου... Ναι, θά φανώ πώ δυνατός από την εμμωμένη σου κι' έτσι θά έξασφαλίσωμε την εδωμοία μας, στο πείσμα όλων...

Τελειώνω γρήγορα τό γράμμα μου, γιατί φεύγω αυτή τη στιγμή και πηγαίνω να γευματίσω στο σπίτι του Ρενάν, ό όποιος με προσκάλεσε έντελώς άποφύπτως... Είμαι όμως βέβωσος πώρ, και' όλη τη διάρκεια του γευματός ή άνώμνηση σου δέν θά μ' άφήρη καθόλου κι' έτσι θά φαινομαι άφρημένος, άν όχι ήλιθιος, στα μάτια του μεγάλου αυτού σοφού.

Σου φίλο τό λατρεμένα σου γεράμα.

Ο Έρρίκος 4ος προς την Γαβριέλλα ντ' Έσπερέ.

Καρδιά μου, χωρίς μου καρδιά! Ηρόθε σήμερα ή Βαράν και μου έφερε την επιστολή σου, μέσ' στην οποία μου γράφεις πώρ μ' αγαπάς χιλίες φορές από μένα... Α!... λές ψήματα, ψήματα, για τα οποία θά δώσης λόγο μπρός στο Θεό... Αν έγραφεσ πώρ μ' αγαπάς χιλίες φορές λιγώτερο από μένα, τότε μόνο θά βρισκόσουν έν τάξει με την ήληθεια... Αν μ' αγατούσες τόσο πολύ, δέν θά έκανεσ να μου γράφης ένα όλόκληρο μήνα, τη στιγμή που έξερεις πώση εύτυγία μου χαρίζεις κάθε σου γράμμα και πόσο δυστυχισημένος γίνομαι, όταν δέν μου γράφεις...

Α! Γαβριέλλα, Γαβριέλλα!... Γιατί θέλησες να φύγης από την Αθήν; Γιατί φοβήθηκεσ τους συκοφαντές και τους ραδιούργους, ένδο έξερεις ότι ή δύναμη μου είναι τόση, ώστε κανένα από τα φαρμακεία λόγω τους δέν μπορεί να σε πτάση... Αν αυτό γινόταν άλλωστε, τότε που ήταν ακόμα έδω ή τρυφερή Δικατερίνη των Μεδίκων, θά σε δικαιολογούσα... Μα τώρα, τί έχεις να φοβήθής;... Έπαύσ πειά άν φώδασα την αγάπη μου...

Σου στέλνω την καλύτερη μου μαζί μ' ένα εκατομμύριο φιλά!

Η δεσποινίς ντε Ανωαί (ή κατόιν Μαντάμ ντε Σταέλ) προς τον ίππότη ντε Μεήλ.

Όχι, δέν μπορώ πειά να ζήσω χωρίς να σε βλέπω... Νόμω πώρ θά έβρισκα κάποιο στήμημα στην έλπίδα, μα κι' αυτή μ' έγκατέλειπε... Δέν μπορώ να ύποφέρω πειά τη ζωή μου... Είμαι άπλησιμένη... Τού κάκων χρησιμοκομιά κάθε τρόπο για να διασκεδάσω και ν' άπασχοληθώ κάπως... Τιποτε δέν κατορθώνω... Όλα με βιάζουν, όλα με είναι άνωπόρορα, ύποφεω όλους τους πόνους που κωροδν να βασανίσουν μία καρδιά... Ω! πόσο θά σάς λυποουν ή έξερα πώρ ύποφέρετε όσο κι' εγώ!... Όχι!... Δέν τό θέλω καθόλου αυτό... Σας αγαπώ τόσο, ώστε προτιμώ να μω μ' αγαπάτε παρά να ύποφέρετε τα μαρτύρια μου...

Μά τί άνοήσιες είν' αυτά που σάς γράφο... Συγχωρήστε με... Είμαι όμως δικαιολογημένη γιατί μία ψυχή που την ταραξί ένα μεγάλο πάθος, δέν ξέρει πειά ούτε τί θέλει, ούτε τί σκέφτεται... Είμαι τόσο δυστυχισημένη! Είμαι τόσο έρωτευμένη!...

